

foreligger, og efter at det har modtaget nogle Smaaforandringer, som jeg villig indrømmer ere Forbedringer, indeholder et Fremskridt fra det nu Bestaaende, kan jeg i alt Bæsentligt anbefale Thinget at tage det, som det nu er. Kun skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at Slutningen af § 3 kunde have været heldigere. Jeg veed meget godt, at Slutningen er overensstemmende med, hvad der blev vedtaget her i Fjor, nemlig, at i det Tilfælde der ved en Barnefaders Død bliver affat en vis Del af hans Formue til Barnets Underhold indtil dets attende Aar, og der saa enten paa Grund af Barnets Død eller paa Grund af, at det efter 14 Aars Alderen menes, at det trænger til Mindre, ikke bliver Brug for hele denne Sum, skal den tiloversblevne Del tilfalde Arvingerne. Jeg tror, at det vilde være heldigere, at denne Slutning havde været noget anderledes, idet det forekommer mig, at da det efter Lovforslaget som det foreligger, er bestemt, at den Del, der sættes af Boet efter Barnefaderen, betragtes som Gjæld, burde, idet denne Gjæld bliver udbetalt til Fordel for Barnet, denne Sag være ude af Verden. Og hvis det saa skete, at der enten paa Grund af Dødsfald, eller fordi Barnet fik Brug for mindre Underholdsbidrag, blev Noget tilovers, mener jeg, at det var rigtigere, at det ikke skulde tilfalde Barnemoderen, fordi det ikke er nogen Arv, Barnet har modtaget, men jeg vilde have fundet det heldigere, om Beløbet i saa Tilfælde tilfaldt den paagældende Kommunekasse; thi det er vistnok Noget, der erkjendes og man erkjender fra alle Sider, at hvis Lovforslaget ophøies til Lov, vil det medføre større og mindre Udgifter for Kommunekassen. Jeg tror altsaa, det vilde være heldigere, om man vilde lade denne lille Del af Gjælden, som vist nok kun i enkelte Tilfælde bliver tilovers, gaa ind i Kommunekassen. Jeg kunde nemlig tænke mig, at det endog saa kunde ske, at hvis Barnet døde f. Ex. i 16—17 Aars Alderen, vilde den lille Sum, der vilde være tilbage i Overformynderiet, være saa ubetydelig, at det i de fleste Tilfælde næppe vilde være den Bævhær og Uleilighed værd, som det vilde forvolde Skifteretten og Arvingerne, inden den blev delt imellem dem. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig videre derom, da jeg som sagt kan tage Bestemmelsen, som den foreligger, men blot henstille, om der ikke kunde være Grund til at foretage en lille Ændring i denne Retning under Forudtæning af, at den ikke i sig selv vilde volde Lovforslaget Banfælgeligheder.

Der er en Bestemmelse i § 4, som det ogsaa forekommer mig, det kunde være heldigt at faae lidt mere bestemt udtrykt. Naar det saaledes hedder allerede i Begyndelsen af § 4, at Barnemoderen skal staa Attest fra Opholdskommunens Kommunalbestyrelse, inden hun kan søge sin Ret til at faae Underholdsbidrag fra Barnefaderens Opholds- eller Forsørgelsekommune, hvor det nu kan træffe sig, er det vistnok i sig selv meget rigtigt, men der kan ogsaa indtræde det Tilfælde, at baade Barnemoderen og Barnefaderen bo i samme Kommune, og jeg kunde tænke mig at det kunde have sin Banfælgelighed for hende i flere af disse Tilfælde at staa Attest fra sin Opholdskommunes Kommunalbestyrelse, fordi det saa i Virkeligheden vilde blive den samme Kommunalbestyrelse, der vilde komme til at udrede Bidrag af samme Kommunekasse, men det skal jeg iøvrigt ikke inlade mig videre paa. Naar det hedder længere nede i Paragrafen, at forsaavidt Barnefaderen ikke er forsørgelsesberettiget her i Landet, træder hans Opholdskommune i Stedet for Forsørgelsekommunen, er det aldeles rigtigt, men jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det maa vel dog være saaledes at forstaa, at saa maa ogsaa Opholdskommunen være berettiget til at betragte det Bidrag, som den kommer til at yde ud af Kommunekassen paa Barnefaderens Vegne, som en Fattighjælp, der er ydet til Barnefaderen og altsaa ogsaa være berettiget til at søge at faae denne Fattighjælp refunderet fra Bedkommendes Hjemsted eller ogsaa føre ham udenfor Landets Grændser. Jeg synes nemlig, at det vilde være aldeles urimeligt, om en Udlandning, fordi han opholder sig her i Landet, skulde have Lov til, saavidt det staaar til ham, at fylde Landet med uægte Børn, som Kommunerne saa skulde være forpligtede til at betale Bidrag til, forsaavidt han ikke selv kunde, uden at Kommunalbestyrelsen skulde have Ret til enten at søge disse Bidrag refunderede fra hans Hjemsted eller ogsaa til at sende ham ud af Landet. Men, som sagt, jeg antager, at det er en Selvfølge, at det maa forstaaes saaledes. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg tilføjer, at jeg kan henholde mig til, hvad det erede Medlem, der i Fjor var Ordfører for den samme Sag, udtalte, og skal blot henstille til det høie Thing at tage Lovforslaget aldeles usforandret eller, om det kunde lade sig gøre, uden derfor at lægge Lovens Hindringer i Veien, med den lille Ændring i Slutningen af § 3, som jeg for min Part kunde ønske foretaget.